

Iron horses in the West !

In juni 2012 zat ik voor 3 weken in Spanje, ‘solo’, dus had ik alle tijd om ... bvb. eens te beginnen aan een reconstructie van onze deelname met 5 HUG leden begin dat jaar aan de jubileumreis (20 jr) van USA Motorreizen van 29 maart tot 13 april. De eerste dagen van die reis nam ik wel enkele nota's, maar later door gebrek aan tijd (en goesting) niet meer, dus het werd zeker een langdurige en geen makkelijke job....

DAG 1: De heenreis

De tocht naar **Los Angeles** was om te beginnen al niet echt een makkie. We begonnen wel een probleemloze vlucht met *Lufthansa* van Zaventem naar **Munchen**. Daar dan enkele uurtjes wachten, om aan boord te gaan van de *Lufthansa* Airbus met bestemming LA. Deze carrier zat propvol, dus van een knus plaatsje uitkiezen met enkele zetels voor jezelf was deze keer geen sprake. Bij het online inchecken was het ook al niet meer mogelijk gebleken om 5 gegroepeerde zetels te reserveren, en dus zaten Holly (Benita), Hobby (Ilona) en ikzelf (Pres) Herman samen, met Rudi en Kris enkele rijen voor ons. Geen ‘nick names’ voor deze beide laatste heren, zal je opmerken ? Klopt als een (air)bus, want zij beiden werden pas gedurende deze reis, hun Amerika maiden trip, ‘gedoopt’ met hun krijgsnamen ... Hug !

Als haringen in een ton (eigenlijk meer een enorme sigaar) zaten we dus in onze luchtbus voor de lange reis over de Atlantische Oceaan en dwars over het Amerikaanse continent. Rudi had nog geluk, want die zat naast een knap jong Russisch ding, en zoals je misschien weet kent onze Rudi niet zoveel talen, maar hij spreekt er wel heel veel ...

In tegenstelling tot onze vrij comfortabele Jumbo 747 van 2008, had deze Airbus heel smalle gangen, en géén open ruimtes of aparte raampjes. Het was dus zo goed als de ganse reis ZITTEN, een film uitkiezen op het kleine scherm vlak voor je, en wat proberen te slapen. Enkel een tochtje naar de toiletten bood enig soelaas. Deze bevonden zich immers in de buik van het vliegtuig, met een vrij brede trap naar

beneden, waar ik af en toe dankbaar gebruik van maakte door ze enkele minuten op en af te lopen, wat toch enige verlichting bracht tegen de oprukkende stijfheid. Van de spieren, inderdaad ...

Even nog een kleine opschudding, toen blijkbaar iemand onwel was geworden, en via de intercom gevraagd werd of er misschien een dokter aan boord was ? Dit werd even later gevolgd door de vraag of er toevallig iemand Farsi sprak ... Farsi ? Wordt gesproken in Irak of Iran, als ik mij goed herinner. Ik vreesde al voor een voortijdige tussenlanding wegens medische problemen aan boord, maar dat bleek gelukkig onnodig...

We naderen het doel van onze lange vlucht: *'El Pueblo de Nuestra Señora La Reina de los Angeles de Porciúncula'*, zoals de oorspronkelijke naam van Los Angeles voluit was, is eindelijk in zicht. In LA geland moesten we natuurlijk door de strenge individuele 'Border Control'. Paspoort check, even in de camera kijken voor een fotootje, afdrukken nemen van alle 10 vingers, en de kortaf gestelde vragen: "wat, waarom, waar, hoe lang ?". Ik was al doorgelaten, maar toen Kris even problemen leek te hebben met het antwoord op deze vragen, en ik hem ter hulp schoot, werd mij na het beantwoorden van die vragen door de zuurkijkende 'officer' met een kort autoritair handgebaar diets gemaakt dat ik weer moest ophoepelen. Toen werd echter Ilona door een stuurse beambte meegenomen naar een soort verhoorkamer. Oei, toch geen stripsearch ? Ik was er niet echt gerust in, en ging voorzichtig even informeren. Er werd iets onderzocht, en ik moest buiten wachten, was het korte antwoord. Na een 15-tal minuten mocht Hobby toen gelukkig ook beschikken, en konden we de luchthaven verlaten. Aan LAX was het nog toen even wachten op onze shuttlebus, en dan op naar ons eerste hotel

waar we in 2008 ook al verbleven, het *'Hacienda'* hotel aan *North Sepulveda Boulevard* ("*Always providing HUG's*")

Daar aangekomen bleken we de laatste te zijn. De volledige Nederlandse

groep, meer dan 50 man in totaal, was reeds aanwezig. Wij kwamen nog net op tijd voor de briefing... Tot verrassing van Benita en vooral mezelf zien we daar een trio oude bekenden terug van onze eerste deelname in 2008: Sjon (John) die ik indertijd in het Mexicaanse *Ensenada* zwaar ramde en onderuit haalde, Rob (toen door Cowboy Didier gevloerd), en hun maat Martien. Een onverwacht maar aangenaam weerzien! In onze kamer 's avonds laat zit de Rudi met een verzalgde glimlach op zijn bed: we zijn in Amerika, het grote avontuur kan beginnen ...

DAG 2: Los Angeles – El centro, 233 mijl.

Een stevig ontbijt genomen in het ‘Mariposa’ restaurant, grenzend aan het hotel, dan de bagage naar beneden gehaald en in één van de begeleidende trucks geladen. We kunnen starten ! De bende van zo’n 60 personen, rijders en begeleiders samen, werd opgesplitst in 3 groepen van ruwweg een 20 man. Maar nu bleek dat de eerste groep een dag eerder was toegekomen, en ze reeds de beschikking hadden over hun motoren, bijna uitsluitend Harley’s. Deze groep vatte de rit al aan, terwijl wij nog stonden te wachten op vervoer naar de garage om onze motoren af te halen. Tijdens dat wachten passeerde ons een imposante groep van vier Harley’s van de LAPD met zwaailichten, kennelijk op weg naar een interventie. Grabbelen naar foto- en filmcamera kwam jammer genoeg net te laat ...

Toen we in het depot na alle formaliteiten uiteindelijk onze bikes onder de kont hadden, werd snel duidelijk dat de rest van onze groep (II) buiten ons voor het grootste deel bestond uit Japanse machines, en –godbetert– enkele BMW GS modellen. Ons lijkt het wel een vloek daarmee te komen toeren in de States !

Ik kreeg een rood-beige Road King 2008 onder de kont geschoven, een 1600 cc met zesbak, cruise control, Brembo remmen en ABS. Rudi en Kris hadden een vergelijkbaar zwart model, maar dan zonder ABS, en het vrouwelijke duo Holly/Hobby een mooie blauwe Heritage Softail.

En nu op weg ! Vanuit LA ging het via de 405 South naar **Laguna Beach**. Op de drukke vijfbaans snelweg bleek het zowat ieder voor zich, in die zin dat onze kopman Martijn met zijn kanariegele Goldwing gewoon doorreed, en iedereen maar moest zorgen dat hij mee was. Sommige rijders hadden dat blijkbaar niet meteen door, en hoewel ik oorspronkelijk achteraan reed zag ik mij dikwijls verplicht de kraan voluit open te draaien en hen voorbij te gaan, om het visuele contact met de kopman niet te verliezen. Op een bepaald ogenblik merkte ik dat ik zelfs 110 reed. Niet zo hard? Dat is dan wel in mijlen, reken en tel maar

even... Voordeel was wel dat je dat knalgele monster van Martijn van heel ver zag rijden.

In de omgeving van Laguna Beach is er een stop, en we nemen met ons vijven een snelle snack bij een piepklein Mexicaans eethuisje, waar Rudi en kris er elk een emmertje cola bij drinken... Nadien gaat het eerst verder een stukje langs de kust tot **Oceanside**, waar we via Highway 78 het binnenland ingaan o.a. voorbij de **San Diego Zoo**, waar in het gebied een werkelijk overweldigende geur van oranjebloesem hangt.

Via de 78 arriveren we in **Julian**, een pittoresk Wild-westachtig stadje. In de brede zonovergoten 'Main Street' staan voor een saloon een 4-tal Mexicaanse Harleys geparkeerd. Op het overdekte planken trottoir flaneren hun gebruinde, stevig gebouwde en getatoeëerde berijders, maar een groet wordt probleemloos beantwoord. We gaan even op ontdekking in

het bijzonder knusse 'second hand' boetiekje "*Mustang Sally's*", klein en propvol speciale tweedehands kledij en tientallen cowboylaarzen. Jammer genoeg hebben ze mijn 46 niet in de 'boots'. Er klinken hier vrolijke deuntjes, en Kris en Rudi voeren op de stoep zowaar een soort cowboydansje uit ... Yihaaa !

Verderop gaat onze weg de heuvels in. Een kruidig aroma streelt de neus en prachtige panorama's ontrollen zich. Het is op deze S2 '*Sweeney Pass Road*' echter opletten geblazen, want de vele snelle bochten eisen voortdurend al onze aandacht. In deze eerste dag ligt de motor mij ook niet helemaal zoals het zou moeten, al heb ik er het gissen naar waarom. Bij aanvang verdenk ik het standaardstuur dat een stuk smaller is dan op mijn eigen Road King, maar later op onze reis begin ik meer en meer te vermoeden dat mogelijk de brede 180 achterband dat gevoel teweegbrengt.

De route voert ons door een gedeelte van de '*Sonoran Desert*', meer bepaald het '*Anza Borrego Desert National park*'. Het is een heuvelend landschap met schrale begroeiing. Omdat het voorjaar is staan er heel wat cactusachtigen volop in bloei, wat de woestijn prachtig kleurt. Er

zijn hoge struikachtige planten met bovenop de lange stengels vurige orangerode tooi, en kleinere cactussen laag bij de grond met geelgroene bloemen. Ze hebben ook vlijmscherpe naalden die zich niet alleen vastzetten aan de broekspijpen maar er ook pijnlijk doorheen gaan !

Aangekomen in **El Centro**, nabij de Mexicaanse grens, logeren we in een '*Howard Johnson*' hotel waar we in de zwoele avond van Zuid-Californië eerst nog kunnen genieten van een geïmproviseerde maar prima barbecue. Iedereen installeert zich met zijn bord links en rechts in het grasveldje voor het hotel onder de metershoge palmbomen. Rudi is uiteraard weer mijn 'slapie'. De airco in onze kamer hebben we de ganse avond volle bak laten staan, niet echt ecologisch maar nu is de temperatuur er tenminste doenbaar. Omstreeks 20u zijn we echter allebei op, misschien nog omdat we door het tijdsverschil denken dat het een stuk later is, en bovendien is het nog steeds behoorlijk warm. Na een wat verfrissend nachtelijk wandelingetje buiten op de overloop nog even een hazenslaapje tot 04u45, wanneer de Californische zon ons een nieuwe (spannende) dag belooft ...

DAG 3: El Centro – Casa Grande 283 mijl.

Vandaag verruilen we het warme Californië voor het hete **Arizona**. We passeren de '**Rio Alamo**', en nemen een weg min of meer parallel aan de interstate 8. Het is een oude baan die blijkbaar zo goed als niet meer wordt gebruikt, en de staat is er dan ook naar: de vullingen daveren verdorie zowat uit mijn tanden ! Als ik mij niet vergis heet deze rammelweg trouwens heel toepasselijk '*Old Plank Road*'. We passeren hier enkele grote boerderijen, 'farms'.

Nabij **Yuma** zijn we terug op interstate 8, en daar gaan we van 'Pacific Time' naar 'Mountain Time', en dus moeten we de klok 1 uur vooruit zetten. En ondanks het feit dat de 'Verenigde Staten' één natie is, zijn er tussen de verschillende deelstaten wel degelijk echte grenzen. We passeren de grenscontrole Californië-Arizona, en zo komen we stilaan in het gebied van de '**Imperial Sand Dunes**', maar wel via een andere weg dan we volgden in 2008. Een drinkstop in de schaduw nabij Yuma is

onder de verzengende zon meer dan welkom. Een bordje meldt: “*Report drunk drivers, call 911*”, maar wij drinken uiteraard enkel water, frisdrank of fruitsap. Langs een klein baantje waar het even extra opletten geblazen is voor enkele loslopende ezels brengen we dan een kort bezoek aan de ‘*Imperial Dam*’ een afdamming van de Colorado rivier waar men op het stuwmeer kan varen en vissen.

De zon brandt ongenadig, en veel drinken is absoluut de boodschap. In **Gila Bend** maken we een tank- en lunchstop. Ik weet het dan nog niet, maar deze plaats (zo genoemd naar een bocht in de Gila River) zal ik samen met Rudi en Kris één van de komende dagen totaal onvoorzien opnieuw bezoeken ...

Bij het verder zetten van onze tocht passeren we ergens tussen Gila bend en Mobile een uitgestrekte legerbasis. Bij de toegang tot het terrein staan o.a. een zware tank, en op een voetstuk een schijnbaar duikende gevechtshelikopter. Wat verder blakeren aan de kant van de weg een aantal pantserwagens in de koperen zon.

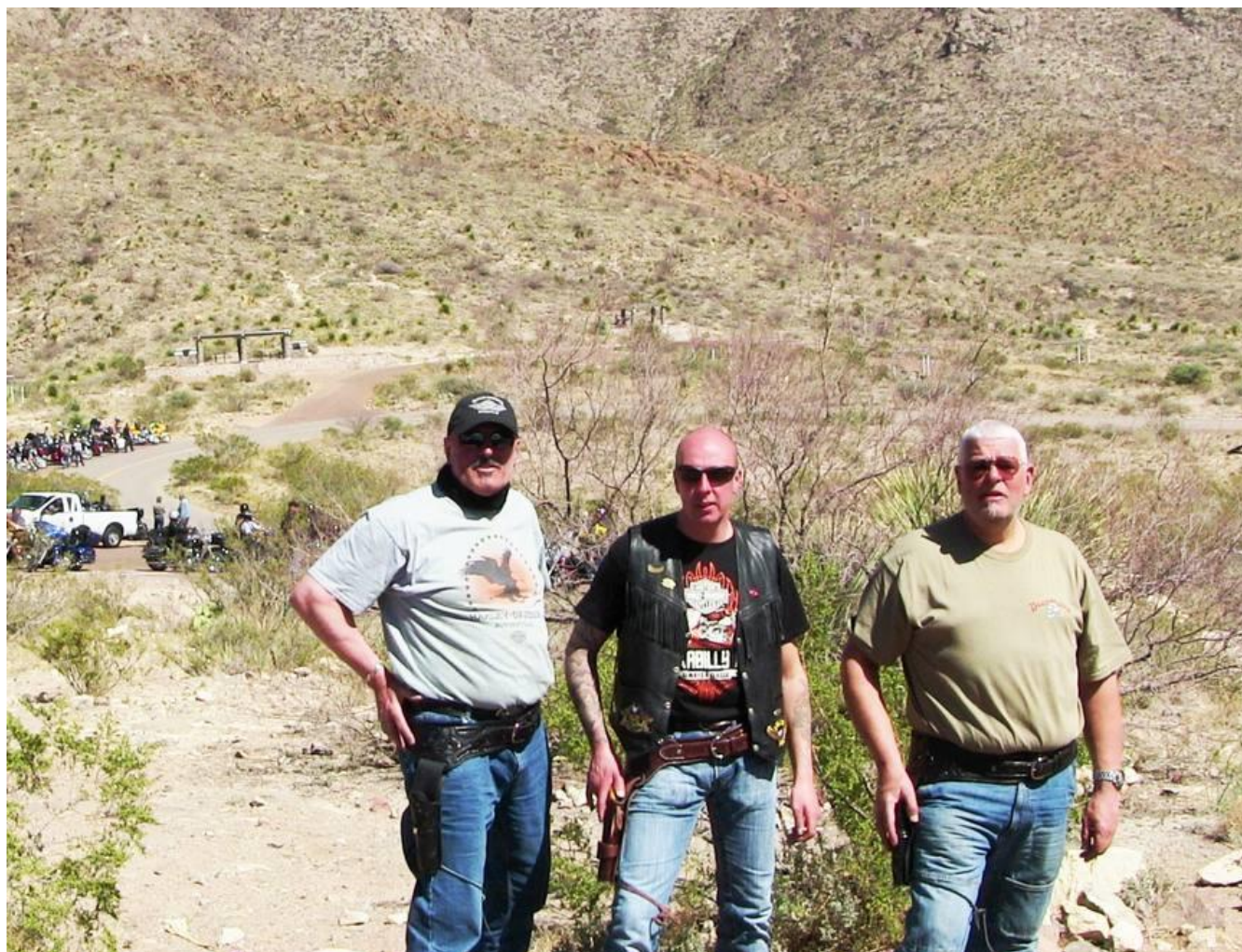
Voorbij Gila Bend volgen we de 238 door de ‘*Sonoran Desert*’, waar we op de eerste reusachtige ‘**Saguaro**’ cactussen stuiten, wat uiteraard om een aantal fotootjes vraagt. Bij een babbel ‘s avonds met een zalig koele ‘Budweiser’ worden de veelvuldige tatoeages van Kris onder de loep genomen. Het hoofdthema daarvan blijken engelen te zijn, en dat brengt mij op gedachten. Hij had nog een ‘nick name’ tekort, en dus ligt het voor de hand: vanaf heden is zijn roepnaam “Angel” ! We overnachten in het ‘Holiday Inn’ hotel in **Casa Grande**.

DAG 4: Casa Grande – Tucson 125 mijl

Vanaf Casa Grande gaat de rit via eerst door uitgestrekt landbouwgebied waar we heel wat oude witte bussen ontmoeten met zo te zien Mexicaanse landarbeiders aan boord, mannen en vrouwen. Typisch is dat elke bus een aanhanger heeft met daarop enkele mobiele toiletten. Tja, “*If you gotta go, you gotta go*” zeker ?

In de US moet je net als bij ons bij een wegekruising met een stopbord

ook effectief stoppen. Met de motor betekent dit dat je halt houdt met de voet(en) op de grond, en ook alle andere voertuigen moeten tot volledige stilstand komen. Bij een dergelijke kruising op het verlaten platteland waar we nu doorrijden komt een pick-up uit de tegenovergestelde richting en slaat rechtsaf zonder volledig te stoppen. Hij is nauwelijks 50 meter verder als 'out of the blue' een Sheriff cruiser hem met zwaailichten tot stilstand dwingt. Ikzelf had hem eerder helemaal niet gezien, volgens enkelen kwam hij plots vanuit de schaduw onder enkele bomen tevoorschijn geschoten ...

Daarna gaat het opnieuw richting bergen. Bij een tankstop heeft Ilona opeens het ons welbekende 'bar & shield' teken van HD opgemerkt, en inderdaad bevinden we ons toevallig vlak bij de Tucson Harley Davidson dealer, wat uiteraard om een bezoek vraagt. Als ik mijn aankopen wil

betalen, stel ik echter tot mijn grote schrik vast dat mijn Visa kaart verdwenen is, paniek ! Uiteindelijk zit er niets anders op dan in dollarbiljetten te betalen, en ik besluit deze avond in het hotel te bellen om mijn kaart te laten blokkeren; shit shit shit !

We rijden verder, en bereiken het ‘**Saguaro National Park West**’, een plaats die een bepaald iemand niet snel zal vergeten ! Helemaal in het begin duikt de weg naar beneden, om dan meteen met een linkse 180° draai bergopwaarts te gaan, gevolgd door een rechtse bocht. Een uitdagende combinatie, en als ik door de haarspeld ben merk ik uit mijn ooghoeken een stofwolk in mijn spiegels. Iemand lijkt in het decor te zijn beland ? En ja, iets achter mij heeft Rudi zich in de scherpe bocht verslikt, is in de steenslag aan de kant beland, en maakte zo een fameuze ‘sliding’. Gelukkig slechts lichte schade aan hemzelf en de motor, maar buiten wat flinke blauwe plekken en een gedeukt ego, levert het hem ook meteen zijn ‘krijgsnaam’ op: “**Slider**” !

Het nationaal park waarin we rijden is ronduit prachtig, bezaaid met duizenden enorme Saguaro cactussen. Je waant je zo in de strips van ‘Lucky Luke’ en verwacht na elke bocht de Daltons te zien opduiken. Als je die strips hebt gelezen, dan weet je welke cactus het is. We brengen ook een bezoek aan het ‘**Arizona Sonora Desert Museum**’, waar we een interessante film bekijken omtrent de fauna en flora van deze woestijn.

Vandaar gaat het naar ‘**Old Tucson**’ een compleet oud cowboy dorp als een Western filmdecor opgetrokken in de woestijn. In de zanderige ‘Main Street’ en diverse zijstraatjes tref je naast diverse bars, shops, en de ‘County jail’ een aantal dames en heren uit de gunfighters tijd, cowboys, een postkoets, een hoefsmid, etc. In Old Tucson staat trouwens nog de speciaal gebouwde ranch waar in de jaren '60 de populaire televisieserie ‘*The High Chaparral*’ werd opgenomen. Onze Slider test hier zijn ‘trekvermogen’ ... met de revolver dan natuurlijk. Allemaal tof en leuk, maar toch wel minder authentiek dan bvb. Tombstone ...

Omdat mijn GSM hier niet werkt, vraag ik 's avonds aan onze groepsleider Martijn of ik even kan bellen met de zijne. Op zijn vraag vertel ik hem dat ik mijn Visa kaart blijkbaar verloren ben. Waar dat gebeurd is ? Misschien in het hotel gisteren ? Hij belt zelf het hotel op, maar dat is negatief. Zie ik nog een andere mogelijkheid ? Ik zeg dat het een 'long shot' is, maar dat ik in '*Loves Travel Stops*' aan het benzinestation van Gila Bend wel iets heb gekocht. Aan de receptie vraagt Martijn het nummer op, en na een kort telefoongesprek blijkt mijn kaart daar in de '*Taco Bell*' te zijn gevonden. Een enorme opluchting ! Maar ... hoe raak ik er terug aan? Na overleg besluiten we dat ik die best ophaal als we op onze terugweg een vrije dag hebben in Phoenix, de minst ver verwijderde plaats van Gila Bend. Ik kan weer gerust slapen ! We overnachten in hotel *Tucson City Center*, waar we ook morgen een dag blijven.

DAG 5: Tucson 97,5 mijl

Hoewel het een zgn. 'vrije dag' is, gaat zo goed als de ganse groep samen met de motor op pad. Bij het dichtritsen van mijn motorjas springt deze meteen weer open; na zo'n 20 jaar trouwe dienst begeeft mijn rits het op een cruciaal moment; metaalmoeheid van de glider, shit ! En als we kort na het vertrek de snelweg willen opdraaien moet een oudere Nederlander met een Harley kort remmen, verliest de controle en kantelt tegen een auto aan. Onwetend van dit oponthoud is de rest van de groep de snelweg opgereden en verdwenen. Toevallig had ik van Martijn de routing gekregen en denk dus te weten waar het ongeveer is. Ik neem dan maar de kop van het kleine restgroepje naar ons eerste bezoek van die dag, het befaamde '**Pima Air & Space Museum**', onderdeel van de *Davis-Monthan Air Force Base*. Deze omvat de actieve luchtmachtbasis, het museum, en ook nog de zgn. '**Boneyard**'.

Het museum herbergt één van de grootste vliegtuigcollecties ter wereld. Over een oppervlakte van zo'n 30 hectare staan hier ongeveer 300 vliegende tuigen tentoongesteld. Een deel van die schat aan vliegend materiaal, gaande van mini tot maxi, van bizar tot imposant, staat in de reusachtige hangars, terwijl tientallen anderen buiten staan te glinsteren

in de genadeloze zon. Oude en jongere, grote en kleine burger- en cargotoestellen, militaire toestellen, jachtvliegtuigen en helikopters, en zelfs enkele oudere presidentiële toestellen, de zgn. ‘Air Force One’...

Wanneer we na het bezoek vertrekken rijden we meteen langs een enorm afgezet terrein, dat letterlijk volgepakt staat met duizenden vliegtuigen, de een naast de ander in onoverzichtelijke rijen. Dit is de fameuze ‘Boneyard’ waar in de droge lucht van Arizona enerzijds honderden toestellen staan voor afbraak en reserveonderdelen, en anderzijds een reservestock aan nieuwe transport- en gevechtstoestellen toestellen wordt bewaard. Een indrukwekkend zicht !

De rit gaat nu verder vanuit de laagvlakte op de zich in de verte aftekenende bergen af, met als doel de top van ‘**Mount Lemmon**’ (2.791 m).

We gaan vlot omhoog, eerst door het ‘Saguaro National Park East’. Mijn rits is om zeep, en om het ergste flapperen van mijn jas tegen te gaan houd ik hem provisorisch min of meer dicht met een bagageriem en een elastiek met haken. Maar ... ! Was het in de vallei aan de voet van de berg behoorlijk warm, zeg maar heet, dan neemt die temperatuur wel snel af naarmate ik de Harley op de bochtige route bergopwaarts stuur ! Ik rijd hier ook zonder handschoenen, en dat begint eerst gewoon wat fris te worden, maar eens hogerop waar zelfs nog wat sneeuw aan de kant van de weg ligt, wordt het wel verdomde ijskoud. Ik stop even om toch handschoenen aan te doen, maar het kalf is al half verdrongen, en bijna bibberend bereik ik de top. Gelukkig kunnen we daar koffie drinken (met broodpudding !), terwijl onze 2 koukleumen Holly en Hobby zowat aan het knetterende houtvuur geplakt hangen ...

De terugweg zwierend bergaf wordt opnieuw in een vlot tempo genomen. Het is eerst wel weer wat afzien van de kou, totdat we stilaan in betere gebieden komen en tenslotte terug zijn in de omgeving van het broeierige Tucson.

s’ Avonds besluiten we een stapje in de stad te zetten. Het hotelbusje zet ons vijfhoekig groepje af aan een pittoresk straatje met leuke barretjes en

brique à bracqué winkeltjes, vanwaar we te voet op verkenning gaan. Op een bepaald ogenblik stuiten we een eind verder op een oorlogsgedenkteken '*Triumph of Courage*' van '*Veterans of the Battle of the Bulge*', het Ardennenoffensief in WO II verdorie !

We wandelen verder naar ons doel, het in mijn reisgids aangeprezen 'Old Town Artisans'. Daar aangekomen vinden we inderdaad een heel gezellig pleintje met heel wat schijnbaar leuke winkeltjes en eet- en drankgelegenheden, en alles is ... potdicht, geen levende ziel te bekennen ! ?

Dan maar verder. We zien de torens van wat een mooie kerk of kathedraal lijkt, en daar aangekomen blijkt juist een bijzondere plechtigheid aan de gang met een kleine processie die we enige tijd gadeslaan.

Nadien gaan we verder op zoek naar lekker voedsel, en belanden zo in het HUB restaurant aan Congress Street, waar het eten ons voortreffelijk smaakt.

Nadien besluiten we te voet terug naar ons hotel te gaan. Het loopt niet echt van een leien dakje, maar we arriveren toch zonder grote problemen terug aan ons logies.

DAG 6: Tucson – Silver City (270 mls ?)

Vanuit Tucson gaat de rit eerst via de '*10 East*' en daarna de '*80*' richting het befaamde, zeg maar beruchte cowboystadje **Tombstone**, gelegen in Cochise County. Het plaatsje Tombstone werd in 1879 gesticht en groeide in haar beginjaren explosief door de mijnbouw in de streek. Rond 1881 had het al een inwoneraantal van 1000 en een jaar later was het tussen de 5000 en 15.000 inwoners groot. Door een gebrek aan spoorverbindingen was het echter relatief geïsoleerd in een uitgestrekt en quasi onbevolkt woestijngebied. Rondtrekkende bendes kwamen in conflict met de bewoners van de stad en op 26 oktober 1881 kwam het bij de *O.K. Corral* tot een gewapend treffen tussen een groep cowboys en de wetshandhavers onder leiding van Sheriff **Wyatt Earp**.

Dit legendarische vuurgevecht, waarbij enkele cowboys werden gedood, werd al snel een symbool van het *Wilde Westen*. Bekend is de film 'Gunfight at O.K. Corral'. Een jaar na het vuurgevecht werden delen van de stad door een brand verwoest en korte tijd later, nadat enkele mijnen in de omgeving waren uitgeput, kwam de stad in verval.

Tegenwoordig (volkstelling van 2000) telt Tombstone zo'n 1500 inwoners waarvan ongeveer 87% blanken. Met een bezoekersaantal van 450.000 per jaar is het toerisme de belangrijkste bron van inkomsten. *O.K. Corral* en *Boothill Cemetery* zijn historische bezienswaardigheden en een deel van de stad is aangemerkt als *Nationaal historisch District*. In 2006 is dan ook een actie gestart om de stad het aanzien van haar

glorietijd terug te geven. Zo werden enkele wegen weer in hun oude staat hersteld zonder asfalt, en verkreeg Tombstone min of meer zijn oorspronkelijke uitzicht terug. Was Old Tucson een filmdecor, dan ademt Tombstone een meer echte sfeer van zijn roemrucht verleden uit.

Een brede 'Main Street' is omzoomt met saloons en diverse stores. Daarin staat ook weer hier de onmisbare 'stage coach', en slenteren gewapende cowboys rond. We gaan helemaal op in de sfeer, en besluiten ons hier in navolging van ons mede HUG lid 'Sheriff' Frank, elk een authentieke 'Gun Belt' aan te schaffen. Angel had die eigenlijk gisteren al gekocht in 'Old Tucson', maar nu zijn we dan alle drie 'real gunmen'. Wel, op de revolvers na dan ...

Van Tombstone gaat het verder over de '80' naar het oude kopermijnstadje **Bisbee**. Hier zijn heel wat brocante- en boekenwinkeltjes, en in een mooi gelegen coffeeshop kunnen we even verpozen. In één van de nostalgische winkeltjes ontdek ik een oude cowboy revolver met een ivoorachtige kolf. De prijs is 60 dollar, wat meevalt, maar het blijkt wel een kopie te zijn. De uitbaatster heeft echter ook nog een echt wapen, voor 120 dollar. De verleiding is groot, maar ik besef dat ik hiermee Californië niet binnen mag, en zelfs de fake onmogelijk mee naar huis kan nemen, en dus laat ik mijn holster noodgedwongen maar leeg.

Nadien flirten we weer even met de Mexicaanse grens, alvorens terug noordwaarts te rijden door de uitgestrekte vlakte van de '*San Simon Valley*'. Op een bepaald ogenblik passeren we nabij het plaatsje '*Apache*' een gedenkteken: het '*Geronimo Surrender monument*', de plaats waar het befaamde indianen opperhoofd zich overgaf op 6 september 1886. Wel erg jammer dat leider Martijn hier niet even stopt. Dat doet hij dan weer wel als we nauwelijks enkele kilometers verder Arizona verlaten en aan het grensbordje van New Mexico komen. Hmm...

Verderop nemen we opnieuw de '10 East'. Ik hou even mijn hart vast als onze Angel bij het invoegen naast een enorme vrachtwagen halsbrekende

toeren uithaalt, maar het loopt gelukkig met een sisser, of beter met een loeiende claxon, af... Verder gaat het over de '90' en door het 'Gila National Forest' naar Silver City.

De overnachting is in een in 'Motel 6'. Wanneer we 's avonds met ons vijven op stap gaan om te dineren zien we buiten aan een restaurant enkele vreemde zaken. Ten eerste op de parking 2 Harleys, waarvan een Ultra Classic met sidecar (niks vreemds aan) maar links naast de benzinetank is een buis te zien, met daarop gemonteerd het koppelingshendel, en die onderaan bevestigd is aan de voetschakelaar voor de versnellingen... Heel vreemd. Aan de ingang van het resto hangt dan een bordje waarop een vreemd ventje staat dat een gunbelt met 2 revolvers draagt, en daarbij de tekst: "*No carry please*"... Hier wordt je dus vriendelijk verzocht je eventuele wapenarsenaal buiten te laten. Binnen raken we even in gesprek met 2 baardige Harley rijders, en is het raadsel van de vreemde Ultra snel opgelost: het zijn beiden oorlogsveteranen, en de een heeft zijn linkerbeen ergens moeten achterlaten. Maar door de bijzondere constructie op zijn motor kan hij nu zonder been ontkoppelen en tezelfdertijd schakelen, en de sidecar houdt hem recht ...

DAG 7: Silver City – El Paso 470 mls/2 dgn

In het motel waar we logeerden is geen ontbijt voorzien, en dus maakt de crew van USA Motoreizen dat in de frisse ochtendlucht barbequegewijs klaar op de parking: eieren met spek, broodjes, koffie. Prima ! Nadien vertrekken we, en opnieuw gaat het richting bergen via de US-152. In een aaneenschakeling van ontelbare bochten leidt deze ons in snel tempo bergopwaarts in de 'Black Range Mountains', voormalig gebied van Geronimo's Mescalero Apaches. Zowat de helft van ons groepje houdt er onder aanvoering van Martijn flink de vaart in op het zeer bochtige parcours, een ander groepje volgt kalmer op enige afstand. In de beschaduwde bochten op het hoogste gedeelte is het wel zaak wat voorzichtig te zijn en uit te kijken voor eventuele gladde plekken, want hier en daar ligt weer wat sneeuw naast de weg. Het tempo blijft evenwel hoog, ook in de afdaling, en na een ingespannen rit houden we halt in het

pittoreske kleine plaatsje **Hillsboro** in *Sierra County, New Mexico*. Tegenwoordig net geen ‘Ghostown’, kende het stadje eind 1800 een grote bloei door de ontdekking van grote goud- en zilveraders. Tegenwoordig staat de tijd er stil, en wonen er nauwelijks nog een paar honderd mensen. Een paar artisanale winkeltjes en enkele typische oude drankgelegenheden aan Main Street vormen een toeristisch rustpunt na een lange bergrit. Er staat een wegwijzer naar het 50 km verder gelegen ‘**Truth or Consequences**’, toch wel een vreemde naam voor een stad !

De kleine bar waar de meesten binnengaan is een museum op zich. Het is er letterlijk volgestouwd met oude en antieke voorwerpen, en dat geldt ook min of meer voor de uitbaters. We raken in gesprek met een oudere bebaarde man die ons vraagt waarom er geen wapen steekt in onze gun belt. Blijkt dat we hier in New Mexico zonder enig probleem open en bloot met een geladen wapen kunnen op straat lopen ! Dat zou overigens ook gelden in Arizona en Texas. Bij mijn opmerking dat hij toch ook niet gewapend is trekt hij even de rechterkant van zijn trui op, waar hij aan zijn broeksriem een geladen Glock draagt...

Na een deugddoende koffie gaat de rit verder tot de volgende stop, aan de oevers van een letterlijk grote stroom, de ‘Rio Grande’. Wij volgen deze min of meer, verlaten New Mexico, en bevinden ons dan in de ‘Lone Star’ state, Texas, waar ons einddoel van deze dag ligt: **El Paso**, een stad in het uiterste westen van de Amerikaanse staat Texas.. De stad is gelegen aan de rivier de Rio Grande, die de grens tussen Mexico en de Verenigde Staten vormt. Aan de andere kant van het water ligt de Mexicaanse stad Ciudad Juárez. Deze is berucht vanwege de criminaliteit en onveiligheid in de stad; zij staat internationaal bekend als ‘*de gevaarlijkste stad buiten oorlogsgebied*’. Er zijn zowat elke dag verschillende moorden.

El Paso en Juárez vormen samen een stedelijk gebied met ongeveer twee miljoen inwoners. Ons hotel ligt pal naast de Harley dealer van El Paso : **Barnett** ‘*World’s Largest Harley- Davidson Dealership*’. Ons dus snel even opgefrist, en op koopjesjacht! De grootste ? Ook Bruce Rossmeier

in Daytona en HD Las Vegas (beiden bezocht ik in 2008) eisen deze eer op? Het heeft iets te maken met de één de grootste oppervlakte, de ander de grootste omzet of het grootste assortiment of...

Maar het is inderdaad een enorme zaak, waar elk Harley model, inclusief trikes, opgesteld staat in alle uitvoeringen en kleuren. De bazen van USA motorreizen maken van de gelegenheid gebruik om nog even 2 Harleys aan hun al uitgebreide motorpark toe te voegen. En natuurlijk is er ook een overvloed aan allerhande kledij en gadgets. Als we met onze volle draagtassen en lege geldbeugels buitenkomen wacht ons nog een verrassing. Aan een tent hangt een bordje: *'Welcome Dutch riders!* En daar worden we zowaar vergast op gratis koud bier en coke, én bovendien hamburgers. Smakelijk ! We overnachten in het *'Ramada Inn'*, El Paso.

DAG 8: El Paso > Carlsbad 181 mls.

We verlaten El Paso via een stukje interstate. Al snel worden we eraan herinnerd dat Mexico heel nabij is, want de baan versmalt en mondt uit in een 'Border Patrol', compleet voorzien met camera's, honden, en snelle achtervolgingsvoertuigen. Iedereen moet zijn paspoort tonen, en nu blijkt dat enkelen dat belangrijke kleinood in hun bagage hebben gelaten. Degene met paspoort mogen door, de anderen waaronder Benita en Rudi vliegen aan de kant. Wij blijven hen natuurlijk opwachten, en na wat heen en weer gepraat mogen de zondaars toch door en is de groep weer compleet. Bij het verder rijden leidt onze route door de weidse Texaanse vlakte. We bollen aan een lekkere 80-90 per uur (miles) over de zo goed als verlaten en bijna kaarsrechte 62/180 *'Texas Mountain Trail'*. In de zinderende hitte tekenen de bergen zich opnieuw af aan de horizon voor ons. Na een rit van zo'n 150 km zonder eigenlijk iets tegen te komen staat opeens aan de kant van de weg in 'the middle of nowhere' het *'Salt Flat Café'*, blijkbaar een overblijfsel uit vroeger tijden. Hoewel alles er zeer rudimentair is smaakt de koffie toch lekker. Een eenzame 'patrol car' doemt op uit de verte en passeert ons, om weer te verdwijnen over het zinderende asfalt aan de horizon. Dus zelfs in dit verlaten gat is 'the law' aanwezig ... Angel en ikzelf voeren een 'gunfight' uit op de

middenlijn van de verlaten weg. Dat exploit werd gefilmd door onze Slider, maar terug in België heeft die per ongeluk zijn hele film over de reis gewist, zodat deze historische 'gunfight at Salt Flat Café' voorgoed verloren is voor het nageslacht ...

We rijden verder naar de '*Guadalupe Mountains*'. De 80 km lange bergketen is een onderdeel van een groot hoefijzervormig kalksteenrif, dat miljoenen jaren geleden is ontstaan. Het hoogste punt in dit ruige berglandschap (én van de staat Texas) is de 2.667 meter hoge *Guadalupe Peak*. We stoppen hier ook even voor het bekijken en fotograferen van de markante '*El Capitan*', een massieve blok van kalksteen die ruim 300 meter boven het omringende landschap uitsteekt. Verderop rijden we ook even het '*Guadalupe Mountains National Park*' in voor een extra stop

en een mooi vergezicht over de achter ons liggende immense vlakte. In het bezoekerscentrum zagen we een zeer interessante film over de fauna en flora in het nationaal park.

Back on the road, op weg naar de '*Carlsbad Caverns*'. Hoewel het mij eerst niet echt aansprak blijken de wereldbepaalde grotten absoluut een bezoek waard. Bovendien is het buiten zo'n 38°, en biedt de koelte in de grotten een verfrissende verpozing. Op zo'n 250 m

diepte maakten we een wandeling van ongeveer 1,5 km door het immense grottenstelsel, met de onvermijdelijke Stalagmieten en –tieten ... De Carlsbad Caverns bevat onder ander de op een na grootste ondergrondse grotkamer ter wereld; de Big Room, een kalksteenkamer met een lengte van 1219 meter, een breedte van 190.5 meter en een hoogte van 107 meter. Indrukwekkend !

Onze overnachting in Motel 6 in Carlsbad, onze verste punt in Texas. Eén van de begeleiders, de sympathieke Teun is vandaag 69 jaar jong, en dus is er buiten op de parking gratis bier, muziek, taart en ijs !

DAG 9: Carlsbad > Las Cruces 238 mls.

Om 8u brullen de motoren (nu ja, sommige toch). Bij gebrek aan ontbijt in Motel 6 dan maar iets verder gestopt om de inwendige mens te versterken in een 'Subway' (Artesia ?). De enige aanwezige werkracht was duidelijk overrompeld door deze vroege invasie, maar uiteindelijk had iedereen het nodige achter de kiezen, en vervolgen we onze rit over de 285 en komen in bosachtig gebied met mooie wegen tot de stop in **Artesia**. (Mayhill ?) Een mooi klein stadje dat veel 'Western' sfeer uitademt, en waar we opnieuw de vraag krijgen waarom er geen revolver in onze holster zit? Wat later staan we gedrieën trouwens te kwijlen bij de plaatselijke 'gunsmith'. Verleidelijk, maar onmogelijk mee te smokkelen in de bagage zonder grote problemen te krijgen ...

We rijden verder op Hwy 82 . Af en toe waren er wat auto's en vrachtwagens op de weg, die de ganse groep niet in één keer voorbij kon, dus moesten we soms wat achterstand inlopen. Het einde van een

inhaalzone wordt hier gemarkeerd door een gele pijl links van de weg, dus je ziet al van ver waar je moet invoegen. Voor mij rijdt Holly, nu zonder passagier want Hobby zit bij Martijn achterop, en die probeert ze niet uit het oog te verliezen. Tot mijn verbijstering zie ik haar echter opeens aan een inhaalmanoeuvre van een grote vrachtwagen beginnen, net op het punt waar de gele pijl staat; shit ! Verderop is een bocht, en elk ogenblik kan daar verkeer verschijnen. Gelukkig merkt ze het dan zelf, en laat zich terugzakken tot achter de vrachtwagen; oef !

Op zo'n 80 km voorbij Artesia houden we een drinkstop aan de uitnodigende '*Runyan Ranch*'. Tom & Pam, de eigenaars, baten daar een winkeltje uit met allerhande spulletjes, en het 'gunbelt trio' schaft zich daar elk een houten revolver aan, zodat onze holsters nu toch tenminste gevuld zijn!

Rond de middag arriveren we in de omgeving van **Alamogordo**, waar we na het tanken in een winkelcentrum wat eet- en drinkbaars kopen, dat we buiten nuttigen. Als we na de middag op een bepaald ogenblik in de bergen zitten merk ik aan de horizon een vreemde witte vlek, alsof er sneeuw ligt ? Het intrigeert me, en naarmate we naderen wordt het een witte streep die zich scherp aftekent in het landschap.

*Vrijdag 238 mls Carlsbad > 8u weg zonder ontbijt (Artesia)
Lincoln Park (sneeuw) Stop bij Tom ... (houten revolver) en op top
(guns) Alamogordo ?? White Sands (mooi en heet) Las cruces –
Mexican 7u Carlsbad (285) Artesia (82) Almogordo (70) Las Cruces
Huize white sands = huize Taos pueblo*

DAG 10: Las Cruces > Safford 268 mls.

We volgen min of meer de loop van de 'Rio Grande' noordwaarts

Gila Park – Apache park Hatch ?

DAG 11: Safford > Phoenix 180 mls.

Een –voor ons doen- vrij korte rit vandaag. Eerst passeren we op Hwy 70 NW her en der langs de weg verspreide oude min of meer typische vervallen houten huizen. Bij vele is de ‘voortuin’ hier en daar versierd met wrakken van oude Amerikaanse auto’s; een droom voor oldtimer liefhebbers!

Na enige tijd gaat het opeens een vrij smalle zijweg in die kilometers en kilometers ver niemandsland lijkt in te gaan. We houden meteen wat afstand, want het is eigenlijk een ‘dirt track’, een onverharde weg, en elke motor produceert een grote stofwolk. Doel van deze woestijnexpeditie is de ‘Coolidge Dam’ gebouwd op de Gila rivier, en het achterliggende ‘San Carlos lake’. Daar aangekomen blijkt de waterstand van het meer bijzonder laag te zijn, allicht te wijten aan de grote hitte en aanhoudende droogte. Na de fotostop op de toch wel indrukwekkende dam gaat de rit verder om uiteindelijk opnieuw op Hwy 70 te belanden. Vandaar gaat het naar Hwy 60 en passeren we o.a. Miami, Arizona, en zo gaat het naar Phoenix, hoofdstad van de staat. We logeren hier in Hotel Tempe Phoenix Airport.

Geronimo trail ? Apache trail ?

DAG 12: Phoenix 230 mls.

Angel en Slider hadden de avond voordien besloten mij vandaag te vergezellen op mijn rit om mijn Visa kaart op te halen, de girls verkozen in Phoenix te blijven. Wij dus meteen na het ontbijt, vóór de grootste hitte, op weg voor de ride naar Gila Bend. Dat lag op zo’n 110 km afstand... dachten wij toch. We vertrokken westwaarts via interstate 10, om vervolgens de 85 zuidwaarts naar Gila Bend te nemen. Deze route door de Sonora Desert bleek echter uiteindelijk een flink stuk langer te zijn, wat echter de pret absoluut niet kon drukken, rijden in de States is altijd fun.

In de Taco Bell kreeg ik zonder problemen mijn kaart terug, en trakteerde ik de maats op een buitenmaatse beker koffie. Die dronken we buiten op, weliswaar in de schaduw, want de zon brandde ongenadig.

Slider was ondertussen met zijn beste Engels in een geanimeerd gesprek geraakt met een oudere Amerikaanse dame. Hij kreeg van haar een potje speciale zalf voor de blauwe plekken opgelopen bij zijn tuimelpartij, en bij het vertrek werd er zowaar gezoend ! En alle drie kregen we ook nog Gods zegen mee van haar...

Op de terugweg nam ik een andere route, eerst de interstate 8 oost, om vervolgens noordwaarts richting Phoenix te bollen. Dit voerde ons uiteraard opnieuw door de woestijn met veel lage begroeiing en de onvermijdelijke Saguaro cactussen met hun grote vingers naar de hemel wijzend. De zowat lege highway liet ons toe om regelmatig met zijn drieën naast elkaar te rijden over de ganse breedte van de weg. Ergens in the middle of nowhere, zowat

halverwege tussen Gila Bend en Phoenix zagen we in de hete woestijn de gebouwen liggen van wat blijkbaar een grote gevangenis was, omgeven door hoge hekkens en veel prikkeldraad. Ontsnappen uit deze jail in het midden van de hete woestijn leek niet zo'n aantrekkelijk idee ... Nog iets verder spurtte opeens een vreemde vogel over de zowat verlaten weg, om met snelle passen in de begroeiing te verdwijnen: we zagen zopas een renkoekoek, de beruchte 'beep-beep' uit de cartoons met Willy Coyote.

Bij een stop onderweg raakten we aan de praat met een andere motorrijder, die ons haarfijn uitlegde hoe we bij een Harley dealer in de buurt van Tucson konden komen. In de US zijn alle afstanden groot, dus was het nog een flinke rit tot bij 'Peoria HD' (www.arrowheadharley.com), waar we al eens flink konden rondneuzen.

We wisten echter van meer dan één Harley dealer in de buurt van Phoenix. Dus bij Peoria even ons licht opgestoken, een routebeschrijving gekregen, en na een flinke rit aangekomen bij '*Buddy Stubbs*' een legendarische naam. De zaak ligt aan North Cave Creek Road 13850 (om maar een idee te geven van afstanden in de US). Buddy is een voormalig racepiloot, die in 1963 zelfs de Daytona 100 miles op zijn naam schreef, en in 1966 Arizona Harley Davidson oprichtte. Binnen is een mooie

fotogalerij te bewonderen, en staan ook nog enkele oude racemotoren opgesteld.

DAG 13: Phoenix - Calexico mls.

Gravelweg ?? Rond 8u30 is onze groep vertrokken voor de toch wel stevige rit van vandaag naar

Calexico. Bedoeling is dat de 3 groepen rond de middag samenkomen, en dat daarna alle 60 man samen in één grote groep vertrekken. Enkele motoren met duo zullen hier en daar langs de weg en ook al rijdend wat foto- en filmwerk verzorgen.

De eerst stop is aan het '*Cactus Café*' in **Salome**. Vandaar gaat het dan naar de afgesproken verzamelplaats, het '*Kofa Café*' aan het kruispunt van Hwy 10 en Rte 95. De plaats is Benita en mijzelf welbekend van onze vorige deelname. Toen was het in het begin van de reis, op weg naar Sedona, nu loopt onze trip stilaan ten einde ...

Na de koffie en een uitgebreide fotosessie ter plaatse zet de ganse groep zich in beweging. Voor de gelegenheid heb ik uitzonderlijk mijn helm afgelaten, en rijd in mijn mouwloze HUG T-shirt. Wat verder nemen we wel de highway en gaat het gas erop. Ik hoop dat er nu niets misgaat, want aan zo'n 70-80 miles/hour zonder jas, helm of handschoenen zou zeker niet zonder gevolgen blijven...

Alles verloopt gelukkig goed voor iedereen, en we draaien de parking op van een groot benzinestation annex shops en eetgelegenheden voor een middagsnack. Niet zonder enige verbijstering bekijken we de bolronde Amerikaanse mannen en vrouwen met armen als dijen, buiken als biervaten en konten als containers die enorme druipende hamburgers en letterlijk halve emmers coke aanschaffen als hun 'lichte' lunch.

Als de tocht verder gaat passeren we opnieuw de grens en zijn terug in Californië. Eerst rijden we lange kilometers over Rte. 78 door een onherbergzaam rotsig woestijngebied met weinig vegetatie en met veel zgn. 'dips' in de weg. Je ziet dan de motoren voor je omhoog gaan, om te

verdwijnen in het achterliggende dal. Verder weer omhoog, weer verdwenen, enz. We stoppen bij een rustplaats, die echter dicht is. Het is dan ook aanschuiven aan de cola-automaat voor een verfrissing. Omdat de zon erg brandt smeer ik mijn gezicht nog eens goed in. De wind is ondertussen serieus opgestoken en maakt het rijden er niet echt makkelijker op. Na een tijd maakt het rotsachtige meer en meer plaats voor zand, tot we in het

duinachtige decor van de ‘Imperial Sand Dunes’ rijden. De felle wind van links blaast het zand krachtig over de weg, en ik ben verplicht met mijn linkerhand de zijkant van mijn gezicht af te schermen en ondanks de windstoten met één hand verder te rijden. Wanneer we verder stoppen blijkt ik eruit te zien als een vagebond die net een barre overlevingstocht in de woestijn achter de rug heeft: mijn ganse gezicht lijkt wel een grote zandbak door alles wat in de zonnecrème is blijven plakken. We rijden naar dezelfde hoge duintop waar we in 2008 ook halt hielden. Groot verschil nu is de sterke wind die het zand in gezicht en ogen blaast. Er zijn enkele crossers aan het werk, deze keer niet met buggy’s, maar met crossmotoren. Ik zag nooit eerder een achterband zoals zij gebruiken: rondom zijn op de band een soort schoepen aangebracht, om letterlijk in het zand te scheppen. Het rijden daarmee ziet er niet simpel uit. Iemand van onze groep mag het eens proberen, maar blokkeert al snel de motor. De bereidwillige zandstuiver mag een wandelingetje doen om hem op te halen.

Wanneer we in Calexico aankomen zien we er uit als een bereden divisie van Rommel, de ‘woestijnvos’. Zowel wijzelf als de motoren zitten onder zand en stof. De bikes laten we noodgedwongen zo, maar wij kunnen gelukkig de dag afspoelen onder een heerlijke douche.

DAG 14: Calexico – Los Angeles mls.

Het weerbericht voor vandaag is heel ongunstig: het zou een koude en natte dag worden, met bovendien een stormachtige wind. Tot nu toe zijn we elke dag zon en warmte gewoon, maar voor onze laatste dag zou het

dus kunnen mislopen. Met de onheilspellende berichten in het achterhoofd wurmt iedereen zich die ochtend dus in regenuitvoering. Dat wil zeggen degene die voorzien zijn, want niet iedereen heeft waterproof kledij mee.

In het begin van de rit verloopt alles nog prima. Zwaarbewolkt weliswaar, maar daar blijft het voorlopig bij. Dat was maar goed ook, want we moesten terug de heuvels in, met uiteraard heel wat bochtenwerk. Daarbij lieten de eersten echter zo'n grote gaten met de leider vallen en moesten wij achteraan zo inhouden dat het mij wat te gortig werd. Dan maar bij de volgende stop met alle HUG rijders de eerste posities genomen, en dan de motoren met wat meer pit over de kronkelende heuvels gejaagd. Helaas duurde de pret niet zo lang, want een lichte regen haalde te tempo onderuit. Ook de temperatuur was intussen aardig gedaald, zodat we een koffiestop in een klein cafeetje wat verder helemaal konden waarderen. Eigenaardig detail: de eerder rudimentaire gelagzaal hangt vol 'Pancho Villa' memorabilia.

Wanneer we terug vertrekken is de regen gelukkig opgehouden, al blijft het fris, en dat zijn we niet gewoon; de laatste 2 weken leefden we eerder in tropische temperaturen... We naderen nu stilaan de omgeving van LA en gaan terug de interstate op, de enige min of meer snelle manier om de stad te bereiken. Het is echter spitsuur, en de 2 x 5 vakken zitten zo goed als vol, wat het rijden en zeker het volgen er niet makkelijker op maakt. Op de highways mag je links en rechts inhalen, dus uitkijken is de boodschap. Vóór mij wordt Slider ei zo na net niet omver gekegeld door een dame in een Saab die plots van rijvak verandert. Gelukkig raken we zonder problemen van de highway, al moeten we dan nog een stuk drukke binnenstad trotseren, maar de ganse clonne raakt uiteindelijk zonder problemen terug aan het startpunt: de garage van USA motorreizen. Jammer, maar de tocht zit er op ! Met de busjes worden we naar het 'Custum Hotel' aan Lincoln Boulevard gebracht. Daar wacht ons vanavond een gezamenlijk afscheidsdiner, zo zegt het programma toch. Uiteindelijk blijkt dat niet zoveel voor te stellen, het is een mini buffet, zowel in aanbod als hoeveelheid, en de drank is peperduur. Een

beetje een einde in mineur, jammer toch...

DAG 15: Los Angeles

De Nederlanders vertrekken al deze morgen, maar ons groepje heeft geluk want onze vlucht is pas in de vooravond. Na gezamenlijk overleg besluiten we eerst de bus te nemen naar Marina del Rey om een bezoek te brengen aan *Bartel's Harley Davidson*. We hebben allemaal wel al één en ander gekocht, maar er kan nog altijd eentje bij ... Na uitvoerig het aanbod uitgepluist te hebben en onze creditcards weer wat lichter zijn stel ik voor naar het redelijk nabijgelegen '*Venice Beach*' te trekken, altijd de moeite waard. Er is een bus maar zolang die niet komt gaan we verder, zodat we uiteindelijk de ganse weg te voet afleggen. Venice Beach is met zijn drukke boulevard een van de populairste stranden van Californië. In **Venice** wonen een aantal bekende mensen, waaronder Julia Roberts., en ook Jim Morrison van 'The Doors' woonde hier destijds. Op het befaamde strand werden tientallen films en honderden televisie series opgenomen.